

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Β'.
 ΣΤΟ προηγούμενο φύλλο αφησαμε τη Σουηδή φουάδα και ηρωίδα της παρούσης διηγήσεως, Μαρία Δονιλόβνα στο Ξενοδοχείο του Σουηδού Ράβ, στο Μάργκεριμσγ, όπου την ανέλαβε υπό την προστασία της, της έδωσε φαί και την έβαλε ν' απολαμπή η άνεμηρά του Ξενοδόχου Μάρθα, η κατόπιν αυτοκράτειρα της Ρωσίας Αικατερίνη.

**Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΜΑΡΙΑ ΔΟΝΙΛΟΒΝΑ,
 ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ**

Μόλις ξημέρωσε και ξύπνησε η Μαρία, η Μάρθα τη ρώτησε τι σκόπευε να κάνει στο μέλλον.

- Έξω μ' έγω! αποκρίθηκε η νέα.
- Θέλεις να γυρίσεις στην πατρίδα σου;
- Ά, όχι!
- Δεν θά προσαπθής να σιναστής; τουλάχιστον τόν αγαπημένο σου;
- Για ποιά λόγο να τρέχω από πίσω του, ενώ αυτός μ' εγκατέλειψε; Έπειτα, μοιραί να τόν αιχμαλώτισαν οι Ρώσοι...
- Έχεις δικιο.
- Και η Μάρθα, αφού σκέφτηκε λίγο, την ξαναρώτησε:
- Έξω μ' απόεις;
- Όλοσδιότα.
- Λέγεται να μείνεις εδώ για τού ράψιμο τών άποροφούχων μας, όπου να βρής καλύτερη δουλειά;
- Ποιά ευχαριστώ. Μου άρέσει μάλοτα να κάθομαι μαζί σου.
- Καλά. Κάθησε λοιπόν...

Η Μαρία είχε πει πως ήξερε άποσθήποτε να ράβη, η άλήθεια όμως είχε πώς δεν μπορούσε ούτ' ένα μάλομα να βάλη.

Έν τούτοις, η άνεμηρά του Ξενοδόχου έπεισε τού θεού της πως θάταν άπαθησολία να διόξουν και ν' άφήσουν στους δούλους μια νέα άποσπάτευη, που βρισκόταν επί πλέον μακριά άτ' τόν τόπο της. Κι' ο Ράβ, που είχε καλή καρδιά, δεν έφερε καμιά άποσπασα άτ' την πόλη.

Μολιταύτα, η Μαρία δεν έδειξε καθόλου έννομοσίση, ούτε πός τόν λατρίων αϊτών άνθρωπο, ούτε πός τη Μάρθα, στην οποία χρωστούσε τού φρονι της και τού φορεμάτ της, γιατί εκείνα που είχε, είχαν καταστραφεί άτ' την πεσορία.

Τόν περισσότερο καιρό της τόν περνούσε κιντώντας τού πρόσωπό της στον καθρέφτη η περιελώντας στο περιβόλι του Ξενοδοχείου. Μιλούσε πολύ λίγο με τούς εδεργάτας της και με κανέναν άλλο δεν άλλάξε κοινέβτα.

Έπίσης είχε κ' ένα ελάττωμα, που έκανε τη Μάρθα ν' άμφιβάλλη για τού χαρακτήρα της: άποσπερόταν τα παιδια. Μιά μέρα κάποιου γειτόνισα σύκωσε τού παιδι της για να τού φιλήση κ' η Μαρία Δονιλόβνα της γύρισε άπότομα τις πλάτες.

Μιά άλλη μέρα κάποιου μικρη κόρη θέλησε να την πλησιάση στο περιβόλι και να της μιλήση, άλλ' ατότη την έπαιρωξε τόσο δυνατά, ώστε έπεσε κατά γης και χτύπησε σοβαρά.

— Τι περιεργη κοπέλλα! Έλεγε μέσα της η άνεμηρά του Ξενοδόχου σε κάθε τέτοιο κάποιου της Μαρίας.

Πέρασαν έξη βδομάδες και στο μεταξύ η Μάρθα συνήθισε δλο και περισσότερο την προστατευόμενη της, παρ' όλη την άπότομη συμπεριφορά της.

Η Μάρθα ήταν καλή κ' έκανε τού καλό, άδιαφορώντας για κάθε άλλο. Άλλά δεν διακρινόταν μόνο για την καλοσίνη της. Η άνεμηρά του Ξενοδόχου ήταν και έξαιρετικά αισθηματική.

Άναφέρομε παραπάνω τού Σουηδό Φραγκίσκο Γλοϊκ, τόν ύπαξιωματικό τών δραγώνων, ό οποίος γλύτωσε τη Μάρθα άτ' τού χέρια τών άγροίκων στρατιωτών του. Άφούτου λοιπόν η Μάρθα εγκαταστάθηκε στο Ξενοδοχείο τού θεού της, ό σωτήρας της πήγαινε εκεί και την έδλεπε συχνά.

- Η Μάρθα ήταν νέα κ' όμορφη κ' ό ύπαξιωματικός δεν μπορούσε να μείνη άσυγκίνητος μπροστά της.
- Σ' αγαπώ! της έλεε ένα βράδυ.
- Κι' έγω σ' αγαπώ, τού αποκρίθηκε εκείνη.
- Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;
- Ναί, πολύ...
- Πότε;
- Όποτε θέλεις εσύ...

Η Αικατερίνη της Ρωσίας, η οποία έγινε αυτοκράτειρα από άλλη χωριάτισσα.

ή Μαρία Δονιλόβνα, η οποία έγινε αυτοκράτειρα από άλλη χωριάτισσα.

ή Μαρία Δονιλόβνα, η οποία έγινε αυτοκράτειρα από άλλη χωριάτισσα.

ή Μαρία Δονιλόβνα, η οποία έγινε αυτοκράτειρα από άλλη χωριάτισσα.

ή Μαρία Δονιλόβνα, η οποία έγινε αυτοκράτειρα από άλλη χωριάτισσα.

ή Μαρία Δονιλόβνα, η οποία έγινε αυτοκράτειρα από άλλη χωριάτισσα.

ή Μαρία Δονιλόβνα, η οποία έγινε αυτοκράτειρα από άλλη χωριάτισσα.

ή Μαρία Δονιλόβνα, η οποία έγινε αυτοκράτειρα από άλλη χωριάτισσα.

ή Μαρία Δονιλόβνα, η οποία έγινε αυτοκράτειρα από άλλη χωριάτισσα.

ή Μαρία Δονιλόβνα, η οποία έγινε αυτοκράτειρα από άλλη χωριάτισσα.

— Έγω θέλω τώρα άμέσως...
 — Έστο.
 Ό μ' άκουσε Ράβ, ό Ξενοδόχος, έτιγχε ν' άκούση αυτό, τού διολόγο τούς κ' άνατινάχτηκε κατόπι κ' τούς άτ' την καρδιά του.
 — Άνά τού λέτε εν' άνοηρίες! φώναξε.
 — Γιατί; Έπειτα τί μιλώμε για τού γάμο μας;

ρώτησε η Μάρθα.
 — Όχι, αλλά γιατί τόν σκεφτικατε την παραμονή της μάχης. Δεν έμάτατε τάχα ότι η πόλις μας άπειλείται άτ' τούς Ρώσους; Πραγματικά, ό ρωσικός στρατός βάδισε τότε κατά τού Μάργκεριμσγ, υπό τη διοίκηση τών στρατηγών Χερσμετιέρ και Μπίονεο.

Ό Φραγκίσκος Γλοϊκ, ό ώραίος δραγόνος, έσκασε στά γέλια, άκούγοντας την παρατήρηση τού Ξενοδόχου.

— Μά γι' αυτό άκοιρώς, ελτε, έπειδή είχε βέβαιο ότι μεθαύριο θά μάς χτυπήσουν οι Ρώσοι, θά κάνομε κ' έμεις καλά να παντροντούμε άφω! "Υστερ' άτ' τή μάχη που θά γίνει, δεν ξερομε πώς θά ζήση και πώς θά πεθήνη. Δεν περάει όμως, Μάρθα... Έμεις θά δομηάσουμε την έντυχία, έστο και για λίγες ώρες...

Η νέα πήρε τού μέρος τού άγαπημένου της κ' ό γέρο Ξενοδόχος ύποχώρησε.

Την επόμενη, 22 Αύγουστου 1702, ό Σουηδός ύπαξιωματικός Φραγκίσκος Γλοϊκ κ' η Μαρία στεφανώθηκαν σε μια εκκλησία τών Λουθηρανών. Η Μαρία Δονιλόβνα δεν παρενέθε στην τελετή, γιατί... βαριόταν, καθώς έλεγε.

Μετά την τελετή, οι νεόνυμφοι, συνοδευόμενοι από τούς φίλους και τούς προσολοισμένους τόν, διενήθησαν στο Ξενοδοχείο της Γαϊάτζας Άλεπούς, όπου δόθηκε φουάδα και τού γαμήλιου γεύμα.

Έξαρνα, εκεί που έτρωγαν κ' έπαιαν Ξενοκαστα, έφτασε μια τρομερή είδηση. Οι Ρώσοι που τούς περιμέναν για την άλλη μέρα, είχαν φανεί σε μικρη άπόσπασα άτ' την πόλη.

Ό Φραγκίσκος Γλοϊκ, άκούγοντας τού νέο, σήκωσε τούς ώμους του. Δεν πίστευε ότι οι έχθροι θά ήταν τόσο κακοαναθερμενίμοι, ώστε ν' άνηρχίσουν ένα γενναίο ύπαξιωματικό τών δραγώνων στην ώραόδοτη μέρα της ζωής του.

Η είδηση όμως ήταν άληθινή κ' ό νεόαντρος έπαιρε να ύπακούση στη φωνή τού καθήκοντος. Σηκώθηκε λοιπόν για ν' άγκαλώσει τη γυναίκα του που έκλαιγε για τόν άποχωρισμό τούς και της έλε, για να την παρηγοήση:

— Μην άνηρχεις. Θά γυρίσω γρήγορα... Δεν ένόχισε όμως ποτέ!... Ό άτυχος νέος σκοτώθηκε στη μάχη. Η Μάρθα ήταν γραφτό να γίνει γυναίκα ενός Τσάρου κ' όχι ενός Ξέρου...

Όι Ρώσοι έκαμαν μια όρμητική έφοδο κατά τού Μάργκεριμσγ, έτρωσαν εις φυγήν τούς Σουηδούς, μπήκαν άκόρατικοι, σαν πεινασμένοι λίκου, μέσα στην πόλη κ' άρχισαν να σκοτώνουν, να καίνε, να λεηλατούν...

Τους άνδρες τούς έσκοτόναν άμέσως. Όσο για τις γυναίκες, ύκαποιούσαν πρώτα τις κτηνώδεις τόν έπαθιμες κ' έπειτα τις στραζαν κ' αυτές!...

Στους πρώτους άλαλαγμούς τών νενητών, η Μάρθα βγήκε άτ' τού δωμάτιο, όπου περιέμενε τού κάσων τού άγαπημένου της σέξγιο, και έζήτησε να βρή καμιά κρηφώνα στο Ξενοδοχείο για να πρυτασί.

Την άκολουτούσε έπισοι η Μαρία Δονιλόβνα και φώναζαν κ' η δυο μαζί τόν Ξενοδόχο. Άλλ' ό μάτοπλα Ράβ δεν άποκρινόταν. Δεν μπορούσε να τούς δώση άπόκριση. Καθώς άνοιγε ένα χαντάκι για να κρήνη μέσα δ,π πολύτιμο είχε, τόν πήρε μια σφαίρα από κεφάλι και τόν άφησε νεκρό!...

Η άνεμηρά τού άπέλιτσκε τέλος να τόν φωνάζη και κύταξε να σωθή η ίδια με τη φίλη της.

— Τρέχα να τρυπούσαμε κάποιου, φώναξε στη Μαρία, γιατί χυθήκαμε...

Τό παράθυρα και τού τράμα τού Ξενοδοχείου είχαν άρχισει κιάλας να σπάζουν από τού χτυπήματα τών λογχών. Σε λίγο ώρμησαν μέσα στην αίθουσα καμιά τριανταριά Ρώσοι γροναδιέρου και στραβήσαν στο φαγοτόπι.

Ένώ όμως οι περισσότεροί άτ' αυτούς έτρωγαν κ' έπαιαν, πεν-

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

THE ROSE NANTEVIL

Η ΔΥΟ ΝΕΡΑΪΔΕΣ

ΙΑ φορά κι έναν καιρό, στην Κοιλιά των Ρόδων ζούσε μία μικρή νεράιδα, που ήταν η πιο χαριτωμένη κι η πιο καλόκαρδη ανάμεσα σ' όλες. Το φόρεμά της ήταν δολοβήρο ζωομένο από πράσινα φύλλα, ραμμένα τόσο όμοια τόνα με τ' άλλα, που φανότανε σάν από μετάξι.

Το μικρό της καπέλλο ήταν πλεγμένο από τριαντάφυλλα που τάχε μαζέψει με τὰ μικρά της χέρια ή αδελφή της, ή Λευκή. Πίσω απ' τους ώμους της είχε δυο μεγάλα φτερά και μ' αυτά, όταν ήθελε, πετούσε στον άερα. Τις περισσότερες ώμοσ φορές περπατούσε στη γη με τὰ μικρά της άταλαξένα σαντάλια, που τὰ είχαν βράνει ή πιο τεχνίτρες άράχνες.

Η μικρή αυτή νεράιδα ήταν τόσο καλή, που την αγαπούσαν όλοι, και τόσο όμορφη που την έβρισκεσαν όλοι όμορφότερη απ' όλες τις συντροφισσές της. Όταν πήγαινε περίπατο μαζί με την αδελφή της ή Λευκή μέσα στο φλιντσένο της άμάξης, που τὸ τραβούσαν δυο χελώνες άσπινετες, τότε τὰ πνεύματα του δάσους, που έρχονταν νά επισκερτούν τή βασιλισσά τους τήν Πεντάμορφη, στεκόνοταν για νά την κιντάξουν λίγο και νά τής χαμογελάσουν.

Άλλά ή δυο νεράιδες είχαν κι' ελαττώματα. Η Λευκή ήταν τόσο φιλάρεστη και τόσο φαντασμένη, που έκανε να τή ζηλεύουν οι μελισοκόφα κι' ή σουσουράδες. Η αδελφή της πάλι ήταν τόσο ιδιότροπη, που μπορούσε νά μείνει άγρυπνη επί δυο νύχτες, γιατί δεν είχε άνοιξι καλά τὸ κελιάδιμα ενός πουλιού ή γιατί δεν ήξερε αν τὰ φύλλα μιας τριανταφυλλιάς είχαν πέσει από χαρά ή από λύπη.

Μιά άνοιξιάτικη μέρα που τὸ ήλιο άγερούσε ήμισώσε με άραμα ή με μουσική, ή Λευκή και ή αδελφή της πήγαιναν περίπατο επάνω στο φλιντσένο τους άμάξης. Στενωχολόντουσαν όμοσ με τή βραδύτητα που περπατούσαν ή χελώνες και ελτε ή μία στην άλλη:

— Αυτές ή χελώνες πηγαίνουν πολύ άγα. Τι λές, αδελφούλα μου; Δεν πετάμε με τὰ φτερά μας; Μπορούμε, αν θέλομοε, νά πετάξομοε ως τὰ σύννεφα...

— Τι όμορφα πράγματα θα βλέπομοε, αν ανεβαίνομοε εκεί ψηλά, αλήθεια!...

— Και τί εγχαίριση που θα μάζ ήταν νά τὰ δηγηοίμοσθε έπειτα σεις άλλες νεράιδες!...

— Θέλομε νά πετάξομοε;

— Με φωτάς αν θέλω;

Κι' άμέσως ή δυο αδελφές άβησαν τὰ λουριά απ' τὰ χέρια τους και πήδησαν κάτω απ' τ' άμάξι. Για μία στιγμή έμειναν άκίνητες, έπειτα τής πήρε ο άέρας, τής σήμοσε και τής ανέβασε αγά—αγά στην δροσική άμμοσφαιρα.

Η δυο αδελφές ήταν ένθουσιασμένες απ' τον άερα κι' έπαιζαν μαζί του. Πιο δυνατά όμοσ φωτίζοματα τής περέρσαν γάθε τόσο και τής απομάζονταν τή μια απ' τήν άλλη. Τουό κάνοσ αυτές κοινοίσαν τὰ φτεροήγια τους για νά φέρουν αντίσταση, μα άκατακίνητη δύνομη τής τραβούσε και τής έσερνε όλοένα πρότ' τὰ πάνω.

Έτσι, σε λίγο, ή Λευκή δεν ήταν μέσα στο γαλανό χάος, παρὶ ένα άσπρο άχνό σημάδι, ένα σύννεφο, ένασ καπνός και τίποτε περισσότερο...

Η αδελφή της, άφου έμεινε μόνη, περιπλανήθηκε πολλήν ώρα επάνω από την άέραντη Κοιλιά των Ρόδων. Τὰ τριαντάφυλλα της κολλάδες αυτής ήταν τόσο πολλά, που από ψηλά φανόντουσαν πότε σάν κατακόκκινες λήμνες και πότε σάν ένασ τριανταφυλλένιος ποτάμιος.

Έπειτα, άμα πέρασε τὸ βασίλειο των τριαντάφυλλων, ή όμορφα

τέξη που αγαπούσαν περισσότερο απ' τὸ φαί τὸ πλιάτσικο, άβησαν τους συντρόφους των και σκορπίστηκαν στο σπύτι.

Ανέβησαν στο επάνω πάτωμα, άρπαξαν ό,τι μπόρεσαν από κει και κατέβηκαν στην κοκίνα. Έκει ήταν ένασ φοοήνος, μέσα σπὸν όμοιο υπέθεσαν ό,τι θα βροδν τρώφομη. Τὸν άνοιξε λουάν, άλλ' αντί τροφήμον ανακάλυψαν τρωταμίνες κει μέσα τή Μάρθα και τή Δουλόδνα. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

νεράιδα βρέθηκε, λίγο ζαλισμένη, στην άκρη ενός μεγάλου δάσους. Μπροστά της άπλώνονταν τόρα μία πολύ μεγάλη δεικτροστική, τόσο μακριά, που δεν φανόνταν τὸ τέλος της, τόσο στεφανη που ακόμα και τήν ήμέρα μόλις φωτίζονταν έδω κι' εκεί από χροσές άχτίδες, που διαπερνούσαν τον πρώτο δόλο των φυλλομάτων της.

Η νεράιδα κατέβηκε άμέσως κάτω κι' άρχισε νά περπατάει κάτω απ' τὰ δέντρα. Δεν μεταχειρόταν πια τὰ φτερά της, άλλα τὸ περπατάμη της ήταν τόσο έλαφρό και πεταχτό, που τὰ πόδια της μόλις άγγιζαν τὸ χόμο.

Οι κορμοι των ψηλών δέντρων, που σχημάτιζαν ένα είδος τοίχου όλόμορφα της, δεν την άφηναν νά δη τίποτε, άλλ' άνοιγε μεγάλο δόροβο γύρω της. Ήταν ένασ παράξενος δόροβος που προερχόταν από πρωτόκοστούς ήχοσ και που για πρώτη φορά έφτανε σ' αυτά της.

Η καλή νεράιδα δεν κατάλαβε πός δυο πήγαινε, πληρώσε στους άνθρώπους και δεν έννοιωσε ακόμα κανένα φόβο. Δεν έφοδόνταν, γιατί τὰ πουλιά δεν είχαν πάψει νά ψάλλουν πάνω στα δέντρα τραγούδια τής άγάτης κι' αυτή ήξερε καλά πός δυο κελιάδοινε τὰ πουλιά, ή νεράιδες δεν έχουν νά φοβηθούν τίποτε.

Επί τέλους, έφτασε σ' ένα μέρος πιο άνοιχτό και πιο όμορφο. Από κει άρχιζαν πολλοί δρόμοι και στην άκρη κάθε δρόμου ήταν στημένο ένα άγαλμα γυναικάς, που έδειχνε με τὸ χέρι της μακριά. Έπάνω στη βάση των άγαλμάτων ήταν γραμμένα διάφορα όνόματα και καθένα απ' αυτά άναφέρει και μίαν άγνωστη χώρα.

Η νεράιδα εγχαίριστηρε πολύ όταν είδε γραμμένο κάτω και τ' όνομα του Παρισού κι' αποφάσισε νά έξακολουθήσει τὸ δρόμο της πρότ' τὰ εκεί. Άλλά επειδή ήταν κοιρασμένη, κάθισε κοντά στο μαρμάρινο άγαλμα πουδειχτε τὸ δρόμο που πάει στο Παρίσι, κι' αποκοιμήθηκε.

Στον άπνο της είδε φτερωτά πνεύματα, νύμφες των δάσων και των λιμνών κι' άλλόκοιτες χοροσές, άνοισε γλυκά τραγούδια, άντίχοσε φώτα και ήλιοσ παράξενους.

Έξαφνα όμως, τρία δυνατά σαλλίσματα άκούστηκαν στο δάσο, τὰ πνεύματα του δνεύμου παρατίρισαν και φάνηκε ή βασιλισσά τους ή Πεντάμορφη. Άκουμισμένη ένάνω σε δυο άετούς με δόλολατρα φτερά, στάθηκε μπροσ στη νεράιδα άκίνητη και σοβαρή.

Τὸ μέτωπό της και τὰ μαλλιά της ήταν σπασπανομένα μ' ένα διάδημα από άστέρια. Πάνω στο φόρεμά της ήταν ζωγραφισμένα τὸ καλοκαίρι κι' ο χειμώνας, τὸ φθινόπωρο κι' ή άνοιξη.

Η Πεντάμορφη σήκωσε τὸ μαγικό ραβδί της απ' ότου ξεπήδησε ένας νέος γαμφορος φωτός και μίλησε στη νεράιδα. Η φωνή της ήταν τόσο γλυκειά, που για νά την άκούοισιν έπαφαν κι' αυτά τ' άρδύνα, και τόσο δυνατή, που τὰ έλάτρια σταδ ήταν τρομαγμένα μέσ' στα βράδια του δάσους.

— Κόρη μου, έφταιξες, ελτε στη νεράιδα. Έφταιξες γιατί περφορόνησες τὸ έντιχησμένη ζωή του δάσους και θέλησες νά μάθης τί είνε παρατέρα. Τώρα όμως, μία και πέρασεσ τὰ σύννεφα τουό τόπου σου, δεν μοποεις πια νά γυρίσης πίσω στην Κοιλιά των Ρόδων. Έπειδή όμως αυτό τὸ έκανεσ από έπιπολιωτότητα κι' άνοησία, σου έπιτρέπω νά μείνης πάντα νεράιδα και δεν σου παίνο κανένα απ' τὰ χαρισματα πουχομη ή συντροφισσές σου.

Άφου τὸ θέλησε έτσι ή τύχη σου, πήγαινε στην πολιτεία που σου άρεσε. Έκει θα βρήσ και τήν αδελφή σου τή Λευκή που έλαβε τήν ίδια τιμωρία. Θά μείνεις εκεί και θα κάμετε τὸ Παρίσι νά μοσού με τήν πρώτη σας πατρίδα. Θά μάθετε στις κοπέλλες πός να σόλίζονται με τὰ μαργαρίτια τής Λυγής και με τὰ φοσάματα που σόφαινοιν ή Μοισες. Θά δηγηθήτε στους άνθρώπους τής όμορφες ιστορίες που έλεγαν ή παραινές σας ή μέλισσες για νά σάς άποκομιόσουν. Θά μεταβάλετε τή γη τους σε παράδεισο...

Από τότε ή δυο νεράιδες έγκαταστάθηκαν ανάμεσα στις Παρισινές, ή Παρισινές έγιναν όμως με νεράιδες. Τὸ ίδιο πεντάμορφες, τὸ ίδιο γλυκές, τὸ ίδιο γοητευτικές. Η νεράιδες που σαλεύοιν τὸ νού και κλέβουν τής καρδιές!...

ROSE NANTEVIL

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Μητριάς φαιάλι έτεσε, έννην προγόνα σκότωσε.
— Άφίνε ο λίκος παπποριά;
— Σε ξενο φαί μη σίχνες άλλα.